

RÍMSKO - KATOLÍCKA FARNOSŤ VŠETKÝCH SVÄTÝCH VEĽKÉ ZÁLUŽIE			
R. Cantalamessa: <i>Život pod vládou Kristovou</i>	znovuzrodenie,	9/2000	
<i>Súčasť seriálu</i>	<i>Tematický okruh</i>	<i>Poradové číslo</i>	
ZA MŇA TU A TERAZ...			november 2000

Pavol v liste Rimanom hlása Ježiša „vydaného za naše hriechy a vzkrieseného pre naše ospravedlnenie.“ (Rimanom 4,25). Čo v praxi znamenajú tieto slová, nám pomôže lepšie pochopiť sv. Peter apoštol. V deň letníc Peter pred zástupom, ktorý sa zhromaždil pred dverami Večeradla, hovorí: „Boh u vás potvrdil muža, Ježiša Nazaretského, mocnými činmi divmi a znameniami, ktoré, ako sami viete, Boh skrze neho medzi vami urobil. A vy ste ho, vydaného podľa presného Božieho zámeru a predvidania, rukami bezbožníkov pribili na kríž a zavraždili.“ (Skutky apoštolov 2,22n).

Môžeme sa opýtať: Ako to? Veď v tom zástupe bolo veľké množstvo Židov z celého rímskeho sveta a mnohí z nich - ba možno väčšina - neboli vôbec v Jeruzaleme vtedy, keď bol Ježiš ukrižovaný a nevolali pred Pilátovým palácom svoje „Ukrižuj!“. Prečo teda Peter hovorí: „Vy ste ho... pribili na kríž“?

Kristus zomrel za naše hriechy. Teda aj za moje hriechy. Ale - prevedené do činného tvaru - to znamená, že Krista na smrť neodsúdili ani Veľkňaz, ani Pilát a na kríž ho vôbec nepribili ruky rímskych vojakov. Ježiša odsúdili na smrť a na kríž pribil *jedine* môj hriech!!! A **pretože je to môj hriech, tak som to potom JA, kto zabil Ježiša a pribil ho na kríž!** A tak keď sa opýtame: „Kto zabil Ježiša?“, počúvame ako ozvenu slov, ktorými už dávno odpovedal prorok kráľovi Dávidovi: „**Ten muž si TY!!!**“

Náš problém spočíva v tom, že si túto skutočnosť málo uvedomujeme. Modlíme sa v kostoloch krížovú cestu a v nej *spomíname* na udalosti pred 2000 rokov. Lenže **tieto udalosti vôbec nie sú minulosťou**, na ktorú by sme mali spomínať! Sú reálnou prítomnosťou! Odohrávajú sa dnes a tu, pred nami! ba viac, my sme ich priamymi aktérmi! Popravde, **mali by sme sa modliť krížovú cestu asi takto:** „Zastavenie 3.: žiadam si Ježišovu smrť... zastavenie 4.: odsudzujem Ježiša na smrť... zastavenie 5.: bičujem Ježiša, posmievam sa mu a korunujem ho trnám... zastavenie 9.: strhám z Ježiša šaty a pribijam ho na kríž...“ A nie sú to len nejaké slová!

Ježišova smrť je neustálou prítomnosťou preto, lebo *každý* môj hriech Ježiša pribíja na kríž. Ono totiž každý hriech prináša so sebou smrť. A táto smrť **môže byť zlomená len tak, že Ježiš vezme na seba moju smrť** a zatratenie a sám podstúpi smrť a odlúčenie od Otca; a na výmenu mi dá svoj život a svoje spoločenstvo s Otcem! Niet inej cesty! **On si berie na seba moju nespravodlivosť a stáva sa namiesto mňa hriechom a mne dáva svoju svätosť a spravodlivosť, aby som mohol žiť v Otcovi a s Otcem!**

Napadajú ma slová, ktoré tak často a cynicky znejú v spovedniciach: „*Veď to len také všedné hriechy, nič také vážne...*“ Lenže **to „nič vážne“ stojí Ježiša život a muky zatratenia!** Hriech - to je zavraždenie Ježiša! A my - v okamihu, keď s krvavými rukami a vražedným hriechom v ruke stojíme nad zabitým Ježišom, povieme iba tak, ponad plece: „Veď to je všedné, nič vážne...“

Jedno z najväčších utrpení Ježiša spočívalo nepochybne v tom, keď diabol, ktorý od neho po pokúšaní na púšti „na čas odišiel“ (porov. Lukášovo evanjelium 4,12) a v okamihu agónie v Getsemanoch sa vrátil k poslednému útoku (Jánovo evanjelium 14,30), mu **ukázal práve nás** a povedal: „Pozri, za aké bezcitné a cynické tvory chceš položiť svoj život a prežiť najstrašnejšie utrpenie spomedzi najstrašnejších...! Stojí Ti to za to?“

Povedali sme: „...spočívalo...“? Omyl! Povedzme radšej: „Spočíval!“ Pretože **Ježišovo utrpenie skutočne TRVÁ!** Pápež Lev V. píše: „*Kristovo umučenie trvá až do konca vekov*“ a inde hovorí: „*Kristova agónia bude trvať až do konca sveta.*“ Písmo samo hovorí, že tí, ktorí hrešia, „*znovu križujú Božieho Syna a uvádzajú ho na posmech*“ (Hebrejom 6,6)! **Nie je to niečo, čo by odporovalo vzkrieseniu.** Naopak, *vdaka* vzkrieseniu sa Ježiš - predtým človek, ktorý žil v čase a preto poznal minulosť, prítomnosť a budúcnosť - stal „večne živým“, vstúpil do večnosti, v ktorej jestvuje *iba prítomnosť*. A tak pre Ježiša sa i obeta na Kríži a agónia oddelenia od Otca stala prítomnosťou, ktorú prežíva práve teraz a práve tu! **Kristovo utrpenie sa odohráva dnes, ako vraví liturgia, a za moje**

hriechy. Dnes ja križujem Ježiša tak, ako o tom spieva známy černošský spirituál: „*Bol si tam, keď bol umučený Pán...*“

Nezaplačeme nad Ježišom, ktorého sme práve - JA, TY, TU a TERAZ - **zavraždili!** Písmo prorokuje: „*Budú nad ním nariekať, ako sa narieka nad smrťou jednorodného, budú nad ním horko vzlykať, ako sa horko vzlyká nad prvorodeným...*“ (Zachariáš 12,10). Splnilo sa toto prococtvo v mojom živote?

Je na čase odložiť klinec a kladivo, zahaliť si tvár na znak pokánia a prejsť na druhú stranu: stať si s Ježišom na Jeho kríž, ako vraví Pavol: „*S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.*“ (Galatánom 2,19b - 20). **Je na čase, aby v nás zomrel starý človek, aby sme boli pokrstení „Kristovou smrťou“**, ukrižovaní s Kristom a s Ním vstali k novému životu bez hriechu, ako vraví samo Písmo: „*Vieme, že nik, kto sa narodil z Boha, nehreší, ale chráni ho ten, ktorý sa narodil z Boha, a Zlý sa ho nedotkne.*“ (1. Jánov list 5,18). **Kristus nám vybojoval moc vzdať sa hriechu:** „*Kto sa narodil z Boha, nepácha hriech, lebo v ňom ostáva jeho semeno; a nemôže hrešiť, pretože sa narodil z Boha.*“ (1. Jánov list 3,9). **Sme to ale my, kto musíme mať ochotu zanechať hriech definitívne a do dôsledkov** a nevyhovárať sa na slabosť (veď je v nás Boh a Jeho Moc!), či bagatelizovať túto strašnú skutočnosť slovami „všedné a nič vážne...“

Praktické úlohy:

Skúste si spraviť malú a netradičnú KRÍŽOVÚ CESTU:

Pohodlne sa posad'te a zavrite oči. Môžete si trochu relaxovať.

(Môžete pustiť vhodnú „deprimujúcu“ hudbu)

Začnite viesť meditáciu napr. týmito slovami:

„Predstavujem si sám seba vo večeradle. Som jeden z učeníkov. Vnímam okolo seba apoštolov: Petra, Jána... a vidím Ježiša. Jeho pohľad je plný lásky... prístupuje ku mne a umýva mi nohy... sadáme si za stôl... Ježiš podáva svoje Telo... kalich svojej Krvi... podáva ich aj mne a hovorí: *To je moje Telo a moja Krv vyliata za teba, priateľu...*... a potom odchádzam von, do tny a idem k veľkňazom a hovorím: čo mi dáte? Zradím vám ho! A oni mi ponúknu pár korún... vidím sám seba v Getsemanoch. Ježiš mi ide oproti... učenci sú akýsi rozospatí opodiaľ... Ježiš na mňa hľadí s neveriteľnou láskou, ako keby vôbec netušil... oslovuje ma: *Priateľu! A z toho lica kypí neha a láska. Odpovedám. Učiteľu! a vtláčam na Jeho slove zradcovský Bozk smrti - jeho líce je slané a ja na perách cítim chuť krvi a potu...*... Som vo veľkňazovom paláci... zhánam krivé svedectvá proti Ježišovi... trhám si rúcho a kričím: *JKe to rúhač! A potom s diabolskou radosťou a rúhavým spevom vlečiem Ježiša k Pilátovi...*... vidím sám seba ako Piláta... umývam si ruky a hovorím: *ja za to nemôžem...* a potom tou istou rukou podpisujem Ježišov rozsudok smrti... vidím sám seba ako legionára, ktorý bičuje Ježiša... cítim v ruke drsnú váhu biča... cítim silu svihu a vidím sklbnutie na tom domlátenom tele, kedykoľvek z celej sily udriem... krv strieka až ku mne a mŕso na jeho chrbte - to sú už len franforce a zdrapy... a udieram ďalej... cítim v ruke trne, keď splietam korunu... a potom ju z celej sily vtláčam do skrvavenej hlavy... a tlačím... viac a silnejšie... držím v ruke kladivo... priložím klinec k ruke... a udriem... vidím sklbnutie i bolestný výkrik... udieram ďalej...“

Nakoniec visí Ježiš na kríži... o chvíľu príde okamih pravdy... Ježiš volá: **Dokonané je!** O chvíľu odíde Ježiš k Otcovi, vojaci a židia domov... **Kam odídem JA? Kde vlastne stojím? Medzi vojakmi, katmi a velradou?**... Alebo podídem dopredu, obidem centúria... a ano, postavím sa k Ježišovi... **vyšplhám na Jeho kríž a zomriem s Ním?**... Čas beží... **Je čas voliť... Kam sa postavím?**“